

[Arbejdsministeren.]

ensstemmelser skulle afgøres af et særligt overenskomstnævn.

Regeringen kan imidlertid ikke være enig i den vurdering, at det foreliggende lovforslag ikke indebærer et videregående indgreb over for arbejdsmarkedets parter, end tilfældet har været efter den hidtil fulgte praksis. Indførelsen af en ordning af permanent karakter med henblik på arbejdskonflikters løsning ved voldgift må i sig selv virke som et videregående indgreb. Under de nuværende forhold vil parterne kunne føre deres forhandlinger uden at have kendskab til, om der overhovedet vil blive grebet ind fra folketingets side, eller — hvis der skulle blive grebet ind — til, hvilken form et indgreb da vil få. En gennemførelse af det foreliggende forslag vil betyde, at den uvished, der således hersker i parternes forhandlingssituation, i væsentlig grad formindskes, og det kan få afgørende indflydelse på forhandlingerne. Selve tilstedeværelsen af et permanent organ som det foreslåede vil være egnet til hos parterne at fremkalde det indtryk, at muligheden for indgreb fra folketingets side vil være væsentlig større end før. Men desuden vil parterne have god grund til at regne med, at formen for eventuelle indgreb i realiteten vil være fastlagt, d. v. s.: at henskydelse af uløste konflikter til det permanente arbejdsaftalenævn vil blive den normale fremgangsmåde. Hensynet til den nærliggende mulighed: at det i sidste instans bliver det på forhånd etablerede voldgiftsnævn, der kommer til at træffe afgørelse i de overenskomstsspørgsmål, der er til forhandling, vil følgelig indgå i parternes taktiske overvejelser. Herved vil der skabes en tendens til, at parterne bliver tilbageholdende med at give indrømmelser, der vil kunne påvirke deres stilling under en eventuel sag for nævnet, et forhold, der ikke vil øge chancerne for, at parterne på egen hånd, eventuelt med bistand af forligsinstitutionen, vil kunne nå frem til en løsning.

En gennemførelse af forslaget vil derfor resultere i, at man undergraver parternes vilje til at føre realistiske overenskomstforhandlinger, og samtidig risikerer man at forflygtige den ansvarsbevidsthed, som hidtil har præget arbejdsmarkedets parter under deres forhandlinger. Efter regeringens op-

fattelse vil der desuden opstå en betydelig risiko for, at disse uheldige virkninger af forslaget vil brede sig til det mæglingssarbejde, der udføres af statens forligsinstitution i arbejdsstridigheder. Den ofte afgørende stilling, forligsinstitutionen indtager i forhandlingsarbejdet, kan næppe undgå at blive udsat for en stærk svækkelse, når institutionen må se sine muligheder for at opnå indrømmelser fra parterne væsentligt reduceret. Resultatet heraf må ventes at blive en alvorlig forringelse af mulighederne for, at forligsinstitutionen vil se sig i stand til at fremsætte mæglingssforslag.

Ordføreren for forslagsstillerne udtalte videre i sin fremsættelsestale, at folketingets hidtidige praksis på grund af manglende regler ofte har givet anledning til unødigt dramatik, når folketinget foruden at skulle træffe beslutning om et indgreb i en arbejdskonflikt også skulle træffe afgørelse om, på hvilken måde et sådant indgreb skulle finde sted. Hertil vil jeg gerne bemærke, at den dramatik, der har været tale om, nok så meget har været knyttet til selve beslutningen om, hvorvidt folketinget burde gribe ind i en arbejdskonflikt, som til formen for indgrebet. Jeg kan derfor ikke se, at det foreliggende forslag, hvorefter det fortsat er folketinget, der skal træffe beslutningen om indgrebet, vil kunne medføre nogen af dramatisering af folketingets forhandlinger om disse spørgsmål. Noget andet er, at en sådan af dramatisering vel næppe heller bør tilstræbes. Det bør ikke kunne blive en rutinesag for folketinget at træffe beslutning om et så vigtigt anliggende som at gribe ind i aftalefriheden mellem arbejdsmarkedets parter.

I de udtalelser, ordføreren for forslagsstillerne fremsatte i sin fremsættelsestale, gav han bl. a. udtryk for, at folketinget efter en vedtagelse af det foreliggende forslag vil være lige så frit stillet som hidtil med hensyn til selve beslutningen om, hvorvidt indgreb skal finde sted. Jeg vil ikke bestride, at ordføreren måske formelt kan have ret i denne betragtning. Men under den nuværende tingenes tilstand har forholdet som bekendt været det, at folketinget i hvert enkelt tilfælde, hvor det skønnedes nødvendigt at gribe ind i arbejdskonflikter, tillige har kunnet foretage en ganske fri afvejning af, hvilken fremgangsmåde der måtte anses for